

Великото Народно Събрание въ Оборище.

Навредъ по това време сновѣха апостолигѣ на свободата и будѣха народа да се вдигне и да отхвърли тежкото робство. А за да се обяви изведнажъ възстание то по цѣла България, разпоредено бѣше да се свика Великото Народно Събрание, отъ народнитѣ будители. Тамъ щѣше да се реши, кога да възстане народътъ.

Реши се събранието да стане въ Балкана. Тайнитѣ пощалиони отъ Панагюрско известиха, че мѣстото, дето ще заседаватъ пратеницитѣ, ще бжде Оборище.

Късно вечертъта на 14 априлий 1876 год. (старъ стилъ) тръгна и войводата Георги Бенковски отъ Панагюрище за мечанската гора. Съ него бѣха и панагюрскитѣ представители, между които бѣхъ и азъ. Съ тѣхъ дойде и банскиятъ пратеникъ, свещеникъ Грую. Придружаваше го и Крайчо войвода съ петъ-шестина юнаци. Отпосле се присъединиха къмъ насъ още 20 души конници. Всички бѣхме добре въоръжени, но свещеникъ Грую ни надмнинаваше по блѣсъка на своето оръжие. Той бѣше запасалъ една дълга сабя, която измѣкваше отъ време на време и я въртѣше надъ главата си. Два пищова бѣше затыкналъ отъ дветѣ страни на попското си расо. Въ пояса си бѣше поставилъ червения епатрихилъ, а между пищова и харбията на пушката се подаваше черковниятъ требникъ.

Излѣзохме отъ селото. Настѣпи нощъта, — една отъ най-хубавитѣ! Изгрѣ месечината. Тихъ вѣтрецъ, изпълненъ съ благоухания, миналъ презъ сръдногорскитѣ поляни, играеше съ гривитѣ на нашитѣ коне... Водачитѣ ни казаха, че до Оборище можемъ да отидемъ само презъ две хайдушки пѣтеки, надъ които бди силна стража. Навредъ, кждето минавахме презъ гората, се обаждаха постоветѣ и ни даваха условния знакъ: „Кой живѣе?“ Ние отговаряхме: „Да живѣе България!“

Колкото повече потѣвахме въ усойтъ, толкова гората ставаше по гѣста и пѣтеката по-тѣсна. Слѣзохме отъ конетѣ. Лѣжитѣ на месечината не можеха да проникнатъ